

hvis man vilde og kunde renoncere paa en saa betydelig Statsindtægt, som her er Tale om, saa vilde det være en vilkaarlig og urigtig Maade at anvende Pengene paa, der her er foreslaaet; der vilde være mere Grund til at anvende dem paa anden Maade, f. Eks. til Nedsættelse af Gebyrerne ved alle Ewangsauktioner. Seg kan, som jeg forrige Gang ytrede, ikke indse, at der er særlig Grund til at begunstige den Panthaver, der lader sig Ejendommen udlægge, fremfor den, der er nødt til at lade den sælge. Bøggene tabe Penge, og der forekommer mig derfor ikke at være Grund til at begunstige den ene mere end den anden. Seg mener derfor, at selv om man kunde gøre saadanne Ofre fra Statskassens Side, maatte det i alt Fald alligevel overvejes, om saa Ofrene ikke burde anvendes paa anden Maade. Men som sagt, jeg maa betragte det som noget, der er ganske uovensstemmende med denne Lovs Karakter, at give den et saadant Paa-hæng, som den har faaet i Folketinget, og som jeg derfor indstændig maa tilraade Tinget at stemme ud.

Endelig har jeg stillet et Ewdringsforslag til § 49, hvorom jeg i øvrigt kan sige det samme som om flere af de andre Ewdringsforslag, at det ikke gaar ud paa andet, end hvad man vist har ment med Bestemmelsen, som imidlertid, saaledes som den er kommen til at lyde, kunde ved en bogtavelig Fortolkning komme til at sige noget andet, end man har ment. Det er nemlig klart, at disse Udgifter ved Ejendommens Drift, som kunne forlanges henregnede til Auktionsomkostningerne og saaledes paalægges Køberen, dog naturligvis ikke kunne paalægges ham, medmindre den, der har afholdt Udgifterne og altsaa skal have dem erstattede ad den Vej, overhovedet faar Del i Auktionssummen. Bydes der saa lidt for Ejendommen, at han slet ikke kommer med, saa er der naturligvis ingen som helst Retgrund til, at han skal kunne formindste Ejendommens Pris for den bedre stillede Panthaver ved, at det paalægges Køberen at udrede den Slags Udgifter, men de maa falde paa hans egen Regning. Det er noget, jeg nok tror er saa indlysende, at det kun behøves at siges for at blive indset; men som Ordene staa der, kunne de som sagt give Anledning til en anden Opfattelse, og jeg har derfor tilladt mig at foreslaa en Redaktion af det sidste Punktum i § 49, hvorved det kommer til sin Ret, som formentlig er det rigtige, nemlig at disse Omkostninger kun kunne væltes over paa Køberen, forsaavidt den, der har udredt dem, overhovedet faar Andel i Købesummen. Med

disse Bemærkninger skal jeg anbefale mine Ewdringsforslag til det høje Ting.

Formanden: Inden jeg giver Ordet til den ærede 5te Landstingsmand for 1ste Kredts (Dct. Hansen), der i Forening med et andet Medlem har stillet et Ewdringsforslag, gør jeg opmærksom paa, at det er ved et Fejltryk, at dette Ewdringsforslag er betegnet som stillet til § 21, der skal staa til § 20, og at der i selve Ewdringsforlaget i Slutningen er den Fejl, at der staar: „se § 27, 2det Stykke“ i Stedet for § 27, 1ste Stykke.

Dct. Hansen: Hvad der har foranlediget mig til i Forening med et andet æret Medlem at stille dette Forslag, er, at man ikke har en Regel for det Tilfælde, at der er 2 Panthavere, der nok bægge have Pant i samme Ejendom, men ikke bægge paa samme Maade og i samme Omfang have Pant i Ejendommens Tilbehør, det være sig ved en Landejendom, Befæstning og Inventarium, eller ved en industriel Ejendom, Maskiner, Inventarium og Driftsmateriel. Det kan godt tænkes, at den ene Panthaver har Pant i den nøgne Ejendom, om jeg saa maa sige, men den anden tillige i Løsøret. Naar nu den Panthaver, der kun har Pant i selve Ejendommen, har gjort Udlæg og indgivet Begæring om Auktion, vil det Løsøre, som er pantjat til den anden sammen med Ejendommen, ikke kunne inddrages i denne Auktion, og Følgen bliver da, at for saa vidt den Panthaver, der har Pant i Løsøret, ønsker det solgt, maa han sælge det ved en særlig Løsøreauktion, men derved forringes Værdien og Udbyttet baade af den faste Ejendom og af Løsøret meget betydelig, thi disse Genstande høre en Gang sammen og ville kun i Forening bevare den rette Værdi. Det maa altsaa være alles Ønske, at Ejendommen sælges sammen med dette Løsøre, som er et naturligt Tilbehør. Nu ere Reglerne i § 20 saaledes, at den Panthaver, der ogsaa har Pant i Løsøret, er i alt Fald under visse Betingelser affaaeren fra at gøre Udlæg saaledes, at de Omkostninger, han har ved denne Rettsfølgning, paa nogen Maade kunne komme med i Betragtning, thi selve Løsøregenstandene, hvori han gør Udlæg, kunne vel vanskelig, som vedkommende Paragraffer ere affattede, komme med i den Auktion, som den Panthaver, der ikke har Pant i Løsøret, har begæret. Der maatte altsaa gives Regler for dette Tilfælde, og vi have saa tænkt, at de kunne gives, som vort Ewdringsforslag foreslaar, hvorefter altsaa den Panthaver, der har Pant i Løsøret,